

ת"פ 2245/05/16 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד מחמוד אבו חמד

בית משפט השלום בכפר-סבא
ת"פ 2245-05-16 מדינת ישראל נ' אבו חמד(עציר)

לפני כבוד השופט אביב שרון

בענין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

הנאשם

מחמוד אבו חמד

ע"י ב"כ עו"ד שי טובים

גזר דין

כתב האישום המתוקן והודאת הנאשם

1. הנאשם, יליד 1983, תושב האזור, הורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של **התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה**, בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **גניבה**, בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין; **הסגת גבול פלילית**, בניגוד לסעיף 447(א) לחוק העונשין; **היזק לרכוש במזיד**, בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין; **וכניסה לישראל שלא כחוק**, בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 21.4.16 בשעה 09:30 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לחצר ביתם של משפחת סתיו במושב שדי חמד בכוונה לעבור עבירה, וזאת מבלי שאחז אישור שהייה כדן. בנסיבות אלו, נטל הנאשם מהעץ מגבת והניחה על ראשו. בהמשך, הסתובב הנאשם בחצר הבית כשהמגבת על ראשו. מיד ובסמוך, הבחין הנאשם בקטינה ר.ס. ילידת 1998, הוריד את המגבת מעל ראשו והתקדם לעברה. בנסיבות אלו, שאל הנאשם את הקטינה האם מחפשים גן ומשהשיבה בשלילה עזב את המקום. בהמשך לאמור, בשעה 10:00 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לחצר ביתם של משפחת שקד במושב. בנסיבות אלה הבחינה הגב' מיכל מנדל בנאשם, יצאה מהבית ושאלה אותו לפשר מעשיו. בתגובה שאל הנאשם אם מחפשים גן. משהשיבה לו בשלילה עזב את המקום. בהמשך למתואר, בשעה 10:10 עזבה מיכל את הבית יחד עם הילדים.

בהמשך, בין השעות 10:10 - 10:40 התפרץ הנאשם לבית משפחת שקד, בכך שפתח את חלון הסלון, קרע את רשת החלון ונכנס לבית, וזאת בכוונה לבצע גניבה או פשע. בנסיבות אלו, נכנס הנאשם לחדר ההורים ונטל מחשב לפטופ מסוג ASUS עם מטען, תיק כחול עם מצלמת ניקון, מצלמת ניקון נוספת, מצלמת סוני, דיסק נייד של חברת אפל, 2 טלפונים ניידים מסוג איפון 6 ו-5 שהיו בתוך המגירה, רמקול מסוג גי.בי.אל, משקפי RAYBAN, רמקול מסוג סטאר 5 ודרכונים של המתלונן ואשתו. בהמשך, פתח את המגירות בחדר הארונות, נטל תיק גב בצבע כתום ונעלי ספורט. בהמשך, נכנס לחדר האמבטיה ונטל 4 שעונים, שרשרת זהב בצורת לב, שרשרת זהב עם כיתוב, טבעת זהב, טבעת עם יהלומים, שרשרת זהב עם חרוזים, שרשראות זהב ו-5 בשמים. בהמשך, נכנס הנאשם לחדר הילדים, פתח את הארונות והוציא מתוכם את כל בגדיהם.

בהמשך למתואר, יצא הנאשם מהבית והחל נמלט מהמקום. באותן הנסיבות שעה שהנאשם בורח מהמקום, נורה הנאשם על-ידי אחר ונפגע בירך שמאל ובכף יד שמאל ונגרם לו נזק כמפורט במסמכים הרפואיים.

ההסדר הדיני ומצבו הרפואי של הנאשם

3. ביום 19.9.16 הורשע הנאשם על פי הודאתו ובא-כוחו - על בסיס מסמכים רפואיים שהיו ברשותו אותה עת - העלה טענה כי בעקבות הירי שספג באחוריו, כמתואר בכתב האישום המתוקן, הוא סובל מאימפוטנציה חלקית או מלאה, מתקשה בהליכה וזאת לצד יתר פגיעות עצביות (לדיונים הובא הנאשם באמצעות שב"ס, כשהוא נעזר בקביים, כפוף ומדאדא). בהסכמת הצדדים, ועל מנת שמלוא התמונה הרפואית אודות הנאשם תעמוד לפני בית המשפט טרם מתן גזר הדין, הוצאתי צו להמצאת כל התיעוד הרפואי אודות הנאשם והעברתו לידי ב"כ הנאשם. עוד קבעתי כי תבוצע לנאשם בדיקה רפואית מקיפה לבדיקת טענותיו, ובמידה ומדובר בבדיקה הדורשת מומחיות שאין לרופא שב"ס - יש להפנות את הנאשם לבדיקה במרפאת חוץ מתאימה. לצורך כך, נדחה הדיון למשך כחודשיים.

בדיון הנדחה מיום 16.11.16 התברר כי הנאשם לא נבדק על ידי מומחה אורולוג וממילא לא התקבלה לבית המשפט חוות דעת כפי החלטתו. ב"כ הנאשם ביקש לטעון לעונש וליתן משקל למחדלו של שב"ס. ב"כ המאשימה הציעה לטעון לעונש על בסיס המסמכים הרפואיים הקיימים ולחילופין לדחות את שמיעת הטיעונים לעונש לצורך קבלת חוות דעת רפואית. לאחר שהתרשמתי שעניינו של הנאשם לא קודם בצורה מספקת על ידי שב"ס, מצאתי לדחות את הדיון לצורך ביצוע הבדיקה הרפואית לנאשם ועל מנת לאפשר לשב"ס להפנותו לביצוע הבדיקה במרפאת חוץ, תוך שקבעתי כי **"שקלתי ברצינות אם לשמוע את הטיעונים לעונש היום, תוך שבית המשפט מניח, נוכח המחדל דלעיל, כי טענת ההגנה לבעיה הרפואית ממנה סובל הנאשם, לא נסתרה על ידי המדינה - כל זאת כאשר ההגנה אינה יכולה להגיש לבית המשפט חוות דעת מטעמה, עת הנאשם עצור ונמצא במשמורת שב"ס" (עמ' 11). הדיון נדחה ליום 23.11.16.**

יצוין, כי ממכתב הבהרה שהעביר שב"ס לבית המשפט מיום 20.11.16 עלה כי "בטעות ובתום לב" לא נשלחה לבית המשפט ההתייחסות הרפואית המבוקשת. עוד צוין כי ביום 26.9.16 הופנה הנאשם לבדיקת אולטרה סאונד של כליות ודרכי השתן וזו בוצעה לו אך ביום 9.11.16 ופוענחה ביום 14.11.16. עוד צוין, כי הנאשם הופנה לבית חולים סורוקה לצורך בדיקת אורולוג, אך טרם קיבל זימון.

ביום 21.11.16 הגישה המאשימה בקשה לדחיית מועד דיון, בצינה כי הבדיקה הרפואית לנאשם **"צפויה להיערך בהקדם"**. הדיון נדחה, לבקשת המאשימה, ליום 11.12.16. עד ליום הדיון לא הועברה חוות דעת רפואית כאמור,

כאשר במהלך הדיון הוצג לבית המשפט זימון לעוד כשבועיים.

בנסיבות המפורטות לעיל, החלטתי לשמוע את הטענות לעונש כש"הנחת המוצא תהיה כי הנאשם סובל מהבעיה הבריאותית לה טוענת ההגנה" (עמ' 15).

4. כאן המקום לציין את הפגיעות אותן ספג הנאשם כעולה מסעיף 12 לכתב האישום המתוקן ואת הנזקים הרפואיים שנגרמו לו, זאת על סמך המסמכים הרפואיים שהוגשו לעיוני:

- מסיכום אשפוז מאת בית חולים בילינסון מיום 22.4.16 עולה כי הנאשם נורה בידו השמאלית ובירך שמאל (חור כניסה ויציאה בירך שמאל וחור כניסה ביד שמאל מעל האצבע). בירך שמאל שבר איליוס מרוסק. דימום פעיל באגן שמאלי.

- ממסמך מיום 26.9.16 מאת ד"ר אלשווילי ננה עולה כי הנאשם נפצע מירי באזור העכוז משמאל. סובל מדחיפות במתן שתן עד כדי בריחת שתן. "בנוסף - אין אונות מלא. אין זיקפת בוקר".

טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה הפנה לנסיבות לחומרא העולות מביצוע העבירות ולערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם - הפריצה פגעה בתחושת הביטחון של תושבי הישוב שדה חמד; במידה ובני המשפחה היו בביתם, הסיכוי להתלקחות היה ממשי וגבוה; הנאשם פגע ברכושם של בני הבית, גנב רכוש יקר ורב ערך תוך שהוא מזיק לביתם. לדבריו, התייחסות בתי המשפט לעבירות של גניבת רכוש מסוג מחשבים ניידים וטלפונים "חכמים" היא התייחסות מחמירה. הנאשם תושב האזור והוא פגע בזכותה של המדינה להגביל את הבאים בשעריה, כאשר הפוטנציאל הביטחוני הטמון בעבירה זו הוא ברמה גבוהה; הנאשם נכנס לתחומי המדינה בכדי לעבור עבירות פליליות חמורות ולא לצרכי פרנסה.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה ועתר לקביעת מתחם עונש הולם שנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר, לצד רכיבים נוספים. התובע הפנה לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל 5 הרשעות קודמות, שלוש מתוכן של בתי משפט אזרחיים, במסגרתן הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק ועבירות רכוש נלוות. בשנת 2013 הורשע בבית משפט צבאי בגין 55 תיקים של התפרצויות. בגין עבירות אלה ריצה עונשי מאסר. התובע הדגיש כי מדובר באדם שהפך את שליחת היד לרכוש הזולת לדרך חיים, פגיעתו רבה בציבור, ולפיכך, יש להשית עליו ענישה ברף העליון של המתחם, שלא תפחת מ-30 חודשי מאסר. לטענת ב"כ המאשימה, המסמכים הרפואיים מעלים תהיות רבות לגבי טענותיו של הנאשם, אין כל ראיה קונקרטית וממשית כי אכן נגרמה לו נכות צמיתה כתוצאה מהירי. אמנם הבדיקות הרפואיות לא נוהלו בשקידה ראויה כהחלטת בית המשפט, ואולם, אין לזקוף עובדה זו לחובת המאשימה.

6. ב"כ הנאשם הפנה למחדלו של שב"ס אשר לא קיים צו בית המשפט ולא הפנה את הנאשם תוך זמן סביר לבדיקת רופא מומחה מתחום האורולוגיה, הגם שפגיעותיו של הנאשם כתוצאה מהירי ידועות זמן רב. ב"כ הנאשם העלה טענה של "הגנה מן הצדק", שכן, הנאשם "כבר נענש" כתוצאה מהירי שהופנה לעברו ועל כן, אין להטיל עליו עונש הדומה לעונשים שנגזרים במקרים דומים. לענין "פוטנציאל ההתלקחות", טען ב"כ הנאשם, כי אין מדובר בנאשם

אליהם מאחר ועברו נקי מעבירות אלימות. כמו כן, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם המתין שבני הבית יצאו ממנו ורק אז התפרץ לתוכו. ב"כ הנאשם טען שהחמרת הענישה בעבירות שעניין גניבת טלפונים "חכמים" בשל הפגיעה בפרטיות אינה רלוונטית לעניינו, שכן הרכוש נתפס והוחזר לבעליו. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה ועתר לקביעת מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות עד 8 חודשי מאסר. הוא הדגיש כי במועד ביצוע העבירה היה לנאשם אישור עבודה בקו התפר. לדבריו, במקרה זה יש לסטות לקולא ממתחם העונש הראוי משיקולי שיקום רפואיים. על כן, ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בהטלת תקופת מאסר כמנין ימי מעצרו (מיום 21.4.16).

7. הנאשם בדברו האחרון, שב והצטער על מעשיו. לטענתו, נכנס לישראל על מנת לחפש עבודה, ולאחר שלא מצא, ראה בית פתוח ונכנס. טען כי אשתו חולת סרטן והוא צריך כסף בכדי לממן לה את הטיפולים. כיום, בשל מצבו הרפואי הוא לא יכול לפרנס אף את עצמו.

דין והכרעה

8. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות אותן ביצע הנאשם מוכרים ועניינם בהגנה על קניינו ורכושו של אדם; במניעת פגיעה בביטחון האישי של אזרחי המדינה; בזכותה של המדינה לקבוע ולסנן את הבאים בשעריה; ובמניעת פגיעה בפרטיותו של אדם, כאשר המהפכה התקשורתית בשנים האחרונות הפכה את המחשבים ומכשירי הטלפון החכמים למכשירים הכוללים בחובם עולם ומלואו. בית המשפט העליון עמד על הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור בעקבות עבירות התפרצות למקום מגורים וקבע - **"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ'עבירות נגד הרכוש' (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר... ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם"** (ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אוזאנה (31.12.08)). וברע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.14) נאמר - **"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים"**.

הדברים ברורים, ידועים ואינם טעונים הרחבה.

9. בעניינינו, יש להביא הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, וביניהן:

א. הנאשם שהה בישראל שלא כדין ונכנס לישראל שלא למטרת עבודה ופרנסה, כי אם לצורך ביצוע עבירות פליליות. המניע, איפוא, לביצוע העבירות הוא מניע כלכלי.

ב. העבירות בוצעו תוך תכנון מוקדם - הנאשם "תר" אחר הבית המתאים להתפרצות, לאחר שנכנס לחצר בית אחר, הסתיר ראשו באמצעות מגבת, שאל את הקטינה האם מחפשים גנן ומשהשיבה בשלילה, עזב

את המקום; לאחר מכן, חזר הנאשם על אותן הפעולות ונכנס לחצר ביתם של המתלוננים. כשעזבה המתלוננת את הבית יחד עם ילדיה, התפרץ הנאשם לבית תוך שהוא קורע את רשת החלון.

ג. כעולה מהתמונות (תע/1) הנאשם נטל מהבית חפצים רבים יקרי ערך, וביניהם - מחשבים ניידים, טלפונים "חכמים", שעונים ותכשיטים.

ד. הנאשם גרם ל"מהפיכה" בבית בחפשו אחר רכוש לגנוב וכאשר הוציא מתוך הארונות את בגדי הילדים והשליכם לרצפה.

ה. אין חולק כי במקרים מעין אלה קיים סיכון שהאירוע יתפתח לכדי אלימות, אף מבלי שתכנן זאת הנאשם ובניגוד לרצונו, שכן לא אחת בעלי הבית נכנסים אליו כשהפורץ נמצא בו ומתלקח אירוע אלים שסופו מי ישרונו ושלא ברצונו של הנאשם. בענייננו, בני הבית לא היו בביתם, אך בנקל יכולים היו לחזור לבית ולהיתקל בנאשם.

10. יחד עם זאת, אין להתעלם גם מנסיבות לקולא, וביניהן - הנאשם המתין עד שהמתלוננת וילדיה יצאו מהבית ובכך הקטין עד מאוד מפוטנציאל ההתלקחות של האירוע; כל הרכוש שנגנב מהבית נתפס והוחזר למתלוננים; גם פוטנציאל הפגיעה בפרטיות של המתלוננים כתוצאה מגניבת המחשבים הניידים והטלפונים ה"חכמים" לא התממש בעקבות תפיסת הרכוש הגנוב והשבתו למתלוננים.

11. עיון בפסיקה מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשי מאסר לתקופות משמעותיות [ראה לענין זה פסקי הדין הבאים - רע"פ 509/11 אבו עדייה נ' מדינת ישראל (23.1.11); רע"פ 3063/11 כהן נ' מדינת ישראל (17.4.11); רע"פ 5090/13 חסן נ' מדינת ישראל (17.7.13); עפ"ג (מחוזי מרכז) 8332-08-10 אבו סיאם נ' מדינת ישראל (27.10.10); ע"פ (מחוזי חיפה) 17277-02-13 מדינת ישראל נ' פסחוב (2.5.13)].

12. לאור נסיבות ביצוע העבירות, כמפורט לעיל, ועל רקע מדיניות הענישה הנוהגת, כאשר מדובר בנאשמים שב"חים הנכנסים למדינת ישראל שלא למטרות פרנסה ועל מנת לבצע עבירות רכוש, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים.

13. במסגרת הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

א. לנאשם עבר פלילי הכולל 5 הרשעות קודמות, אחת מהן בגין 55 (!) תיקי משטרה שעניינם התפרצויות. הוא ריצה מספר מאסרים בעברו אשר לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות רכוש.

ב. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, נטל אחריות והביע צער על מעשיו.

ג. משקל משמעותי ונכבד יש ליתן לעובדה כי במהלך האירוע מושא כתב האישום נורה הנאשם על ידי אחר, נפצע והוא סובל מהבעיות הרפואיות הקשות שפורטו בסעיף 4 לעיל. הנאשם נפצע משתי ריאות שפגעו בכף יד שמאל ובירך שמאל. הוא ספג שבר מרוסק באגן, מתלון על קשיים במתן שתן והאבחנה היא "אין אונות מלאה" (מסמך רפואי מיום 26.9.16). התרשמתי מהנאשם במהלך הדיונים ונוכחתי

לראות שהנאשם נתמך בקב"ים, הולך באופן כפוף ומדאדא. הפגיעה שספג במהלך הארוע, איפוא, ניכרת בו עד היום.

14. ב"כ הנאשם העלה טענה של "הגנה מן הצדק" בהפנותו לכך שהירי שבוצע לעבר הנאשם לא היה מוצדק וכי הרושם הוא שהמדינה לא באה חשבון עם האדם שירה לעבר הנאשם ולא פועלת להעמדתו לדין. לדידו, יש לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום רפואי ומטעמי צדק. אכן, מעובדות כתב האישום המתוקן עולות תהיות ביחס לשאלה אם הירי שהופנה כלפי הנאשם אכן היה מוצדק, שכן צויין באופן מפורש שהנאשם "החל נמלט מהמקום" וכי "שעה שהנאשם בורח מהמקום, נורה הנאשם ע"י אחר ונפגע". אם הנאשם היה במגמת הימלטות, כלשון כתב האישום, ולא היווה סיכון לאיש, נשאלת השאלה מדוע היה צריך מאן דהוא לבצע ירי לעברו ואף להגדיל ולעשות ולירות בו 2 יריות. נמסר לי מפי ב"כ המאשימה כי תיק החקירה בעניינו של היורה הועבר לפרקליטות לצורך בחינת הראיות לצורך החלטה באשר להעמדתו לדין וחזקה על הפרקליטות שתפעל ותחליט על פי הראיות שבתיק.

15. יחד עם זאת, גם בנסיבות המפורטות לעיל, וחרף הנזקים הרפואיים שנגרמו לנאשם כתוצאה מהירי, לא ראיתי לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום רפואי או מטעמי צדק מיוחדים. בע"פ 4456/14 קלנר ואח' נ' מדינת ישראל (29.12.15), נקט בית המשפט העליון בפרשנות תכליתית והרחיב את גדרו של סעיף 40ד(א) לחוק העונשין שנחקק בתיקון 113 לחוק. בית המשפט העליון קבע שניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם, גם מטעמים בריאותיים ואף תוך "קביעת חריג מטעמי צדק" (פיסקה 214 לפסק-דינו של כב' הש' פוגלמן בענין **לופוליאנסקי**). ואולם, הוא בחר לעשות כן, לראשונה, בנסיבות חריגות ויוצאות דופן, כאשר לפניו "ניצב נאשם החולה במחלה קשה ואפשר שתוחלת חייו תתקצר בצורה ניכרת אם יישא במאסר בפועל" (פיסקה 196 לפסק הדין). בית המשפט הוסיף וקבע - "מכאן אתה למד כי גם נאשם החולה במחלה קשה, או כזה שהמאסר יסב לו סבל רב וייחודי, עלול להישלח לשאת בעונש מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח" (פיסקה 222 לפסק הדין). כמו כן, מצא להוסיף - לענין חריגה ממתחם העונש ההולם שלא מטעמי שיקום "קלאסיים" - את הדברים הבאים - "יודגש ויודגש היטב: פתח זה שאנו פותחים כאן לטובת חריגה ממתחם העונש ההולם - פתח צר הוא" (פיסקה 218 לפסק הדין).

כאמור, אינני סבור כי הנאשם נכנס באותו "פתח צר" שפתח בית המשפט העליון בענין **לופוליאנסקי** באשר אין מדובר בנאשם שחולה, חלילה, במחלה קשה או סופנית או שאפשר שתוחלת חייו תתקצר בצורה ניכרת אם יישא במאסר בפועל. מצבו הרפואי ידוע לשב"ס, הוא נמצא במעקב שוטף והוא מקבל טיפול רפואי כל אימת שנדרש. יחד עם זאת, כאמור, נסיבות פציעתו, כמו גם מצבו הרפואי, יובאו בחשבון בקביעת עונשו בתוך המתחם וינתן להם משקל נכבד.

16. באלה הדברים, עונשו של הנאשם ימוקם קרוב לתחתית המתחם שנקבע על ידי לעיל.

17. אני גוזר, איפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 11 חודשי מאסר החל מיום מעצרו, 21.4.16.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת רכוש.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשע"ז, 15 דצמבר 2016, בנוכחות ב"כ המאשימה, הנאשם ובא-כוחו.